

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 422/2020-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 24. septembra 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca), zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Petra Molnára predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], podnikajúceho pod obchodným menom [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], právne zastúpeného advokátom JUDr. Martinom Kubovičom, LL.M., MSc., M. R. Štefánika 3080/14, Sered', vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 21 Cob 75/2019 z 25. februára 2020 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. júna 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED],

██████████, podnikajúceho pod obchodným menom ██████████
██████████, ██████████ ██████████ ██████████ ██████████
(ďalej len „sťažovateľ“ v citáciách aj „žalovaný“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 21 Cob 75/2019 z 25. februára 2020 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“), ktorým potvrdil rozsudok Okresného súdu Piešťany sp. zn. 4 Cb 165/2014 z 21. decembra 2018 a žalobkyni priznal voči sťažovateľovi nárok na náhradu 100 % trov odvolacieho konania.

2. Z opisu priebehu konania vyplýva, že žalobkyňa podala proti sťažovateľovi ako žalovanému žalobu z titulu nezaplatenia kúpnej ceny za 4D sondu + tlač, pričom až na poslednom pojednávaní sa alternatívne domáhala vyhoveniu žaloby z titulu bezdôvodného obohatenia. Sťažovateľ pred súdom prvej inštancie namietal, že nebol a nie je v žiadnom zmluvnom vzťahu so žalobkyňou, pretože z predloženého preberacieho protokolu jednoznačne vyplýva, že ide o lízing. Sťažovateľ si od žalobkyne žiadnu 4D sondu neobjednal. Kúpne zmluvy údajne uzavreté medzi sťažovateľom a žalobkyňou sú podľa neho absolútne neplatné, a to z dôvodu, že u žalobkyne aj u sťažovateľa pri podpise zmlúv absentovala náležitosť vôle (na absolútnu neplatnosť zmlúv prihliada súd ex off), keďže ako sama žalobkyňa udáva, celá transakcia sa realizovala lízingom, čo pri podpise kúpnych zmlúv žalobkyňa vedela. Sťažovateľ sa obrátil na žalobkyňu, že potrebuje ultrazvuk so sondou a nemá hotovosť a chce využiť lízing. Teda sťažovateľ jasne deklaroval, o čom žalobkyňa jednoznačne vedela, že ultrazvuk s predmetnou sondou kúpi od žalobkyne lízingová spoločnosť, ktorá následne uzavrie so sťažovateľom lízingovú zmluvu. Súd prvej inštancie vydal rozhodnutie, ktorým vyhovel žalobe žalobkyne, a argumentoval, že došlo k uzavretiu formulárovej kúpnej zmluvy, teda podľa sťažovateľa nesprávne nielen rozhodol, ale odôvodnenie jeho rozhodnutia nespĺňalo ani náležitosti podľa Obchodného zákonníka a Občianskeho zákonníka.

3. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ odvolanie, ktoré odôvodnil v súlade s obranou, ktorú prezentoval na súde prvej inštancie, avšak tento rozsudok bol napadnutým rozsudkom krajského súdu potvrdený, pričom odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu opätovne nespĺňalo náležitostí podľa Obchodného zákonníka a Občianskeho zákonníka. Sťažovateľ nesúhlasí s argumentmi krajského súdu, že nepovažuje jeho prejav vôle za nevážny, pričom pripúšťa, že sama povaha lízingu je pomerne komplikovaná, keďže nie je typovo upravená v zákone, a je teda závislá od konkrétneho znenia lízingovej zmluvy. Odvolací súd uviedol, že právne môže mať lízing podobu nájmu s následnou kúpou prenajatou vecí, ale môže ísť aj o úverovú zmluvu spojenú so zabezpečovacím prevodom vlastníckeho práva na lízingového prenajímateľa a možné sú aj iné právne konštrukcie a nie je vylúčený ani spätný lízing ako forma úverového financovania.

4. Sťažovateľ ďalej k vyčerpaniu účinných právnych prostriedkov nápravy uvádza, že *„Prichádzalo by do úvahy dovolanie podľa § 421 ods. 1 C.s.p., teda ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia otázky a to konkrétne, či bola splnená náležitosť vôle pri uzatváraní kúpnej zmluvy, tak u žalobkyne ako aj sťažovateľa, nakoľko žalobkyňa mala informáciu pri podpise zmluvy, že celá transakcia sa bude realizovať prostredníctvom leasingu, avšak podľa § 422 C.s.p. dovolanie podľa § 421 ods. 1 C.s.p. nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy, pričom na príslušenstvo sa neprihliada. Keďže minimálna mzda je v súčasnosti 580,- eur a výrok rozsudku je len 5.000,- eur nie je teda prípustné dovolanie v zmysle §§ 421 ods. 1 a 422 C.s.p.“*, a preto sa domáha ochrany svojich práv touto ústavnou sťažnosťou. Namietané porušenie označených práv v bode 1 sťažovateľ vidí v tom, že krajský súd svoje rozhodnutie oprel o taký právny názor, ktorého aplikovanie má za následok porušenie právnej istoty ako jedného zo základných princípov právneho štátu a pri rozhodovaní o odvolaní sťažovateľa zvolil *„veľmi právne nesprávny výklad pojmu leasing“*, ktorý je v praxi neakceptovateľný a spôsoboval by veľmi veľké ťažkosti, napr. pri rôznom postavení vlastníka a s tým súvisiace ďalšie nároky. V nadväznosti na tento nesprávny právny názor potom vyplynulo, že nesprávne posúdil náležitosť vôle

pri uzatváraní kúpnej zmluvy, čo je v rozpore s Občianskym zákonníkom a Obchodným zákonníkom, konkrétne s § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

5. Z už uvedených dôvodov sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vydal nález, ktorým vysloví, že jeho základné práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom porušené boli, rozsudok krajského súdu zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.

II.

Právomoc ústavného súdu a relevantná právna úprava

6. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

9. Zákonom upravujúcim spôsob konania pred ústavným súdom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ktorý v časti upravujúcej spôsob konania pred ústavným súdom nadobudol účinnosť 1. marca 2019.

10. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

11. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,

c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,

d) ktorý je neprípustný,

e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,

f) ktorý je podaný oneskorene,

g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (obdobne i čl. 36 ods. 1 listiny) každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

13. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

III.

Predbežné prerokovanie a právne posúdenie vecí ústavným súdom

14. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už uviedol, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

15. Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že jeho úlohou nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Ústavný súd

je v súlade so svojou všeobecnou právomocou vyjadrenou v čl. 124 ústavy súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Táto právomoc spolu s právomocou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy mu umožňuje preskúmať aj napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov, avšak iba z hľadiska, či tieto rozhodnutia, resp. v nich vyslovené závery sú alebo nie sú v súlade s ústavnoprosesnými zásadami upravenými v ústave.

16. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré im predchádzali, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

17. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (m. m. IV. ÚS 62/08, III. ÚS 415/2011, IV. ÚS 362/09). Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať taký návrh, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07, II. ÚS 399/2010, IV. ÚS 51/2011).

18. Po oboznámení sa s argumentáciou sťažovateľa (ktorá nemá podľa ústavného súdu vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný rozmer, pozn.) a odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu (v spojení s jemu predchádzajúcim rozsudkom okresného súdu, ktoré je z hľadiska ich odôvodnení potrebné vnímať ako celok) ústavný súd konštatuje, že neexistuje žiaden relevantný dôvod na prípadný zásah do jasných a zrozumiteľných záverov krajského súdu, pretože im nemožno z ústavnoprávneho hľadiska nič vytknúť.

19. Krajský súd najprv opísal skutkový stav zistený okresným súdom (pozri body 1 až 5), potom citoval aj jeho závery (bod 6) takto: *„zmluvou z 11. decembra 2012 vznikol medzi žalobkyňou a žalovaným právny vzťah z kúpnej zmluvy. Žalobkyňa dodala žalovanému dohodnutý tovar (4D sondu) s vadou (používanú), vadu však napravila dodaním náhradného tovaru - novej sondy. Podľa § 447 a 448 Obch. zák. tak žalovaný bol povinný zaplatiť cenu tejto dodanej sondy v sume 5.000 €, ktorá zostala neuhradená ako rozdiel medzi cenou pôvodne objednanej dodávky (ultrazvuk, 4D sonda, konvexná sonda, tlačiareň) 27.300 € a sumou prefinancovanou leasingom (za ultrazvuk, konvexnú sondu, tlačiareň) 22.300 €. Nezaplatením tejto ceny včas sa žalovaný dostal do omeškania, takže žalobkyni podľa § 369 ods. 1 Obch. zák. v spojení s § 1 nariadenia vlády č. 21/2013 Z. z. vznikol nárok aj na úrok z omeškania a podľa § 369c Obch. zák. v spojení s § 2 cit. nariadenia aj na paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky rozsudok.“*

19.1 Ústavný súd z rozhodnutia krajského súdu ďalej zistil, že sťažovateľ považoval odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie za nedostatočné a nepreskúmateľné a svoje dôvody uviedol aj v podanom odvolaní (pozri k tomu bod 7 napadnutého rozsudku).

19.2 V tejto súvislosti ústavný súd si všimol, že sťažovateľ *„v odpore priznal, že 4D sondu kúpil od žalobcu, vyplýva to aj z kúpnej zmluvy medzi nimi, ktorej predmetom boli 4 ks zdravotníckej techniky. Kúpna zmluva s leasingovým prenajímateľom bola uzavretá len na 3 ks zdravotníckych predmetov. 4D sonda bola dodaná neskôr, celková cena bola 27.300 €, v leasingovej zmluve bolo dohodnutých preplatenie 22.300 €, zvyšných 5.000 €*

je cena sondy. Medzi žalobkyňou a leasingovým prenajímateľom nebola kúpna zmluva na sondu.“

19.3 Odvolací súd dal tiež primeranú odpoveď na jeho námietku, keď v bode 11 uviedol: *„je síce pravdou, že vlastné odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie je stručné a je vtesnané v podstate do dvoch odsekov 26 a 27, jednotlivé skutkové zistenia sú však podrobnejšie rozpísané v ods. 10 až 21. Podľa názoru odvolacieho súdu tak súd prvej inštancie vo svojom rozsudku dostatočne objasnil, že považuje kúpnu zmluvu medzi žalobkyňou a žalovanou za platnú, že tovar bol dodaný a žalovaný tak má zaplatiť jeho cenu. Odôvodnenie napadnutého rozsudku ako celok teda vyhovuje náležitostiam § 220 ods. 2 C. s. p., keďže z neho možno zistiť tak skutkové, ako aj právne závery súdu prvej, ktoré ho viedli k vyhovaniu žalobe. Zároveň možno súhlasiť so žalovaným v tom, že súd prvej inštancie sa jeho námietkou nevážnosti vôle výslovne nezaoberal. Z ustanovenia § 387 ods. 3 C. s. p. však vyplýva, že odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie. Toto ustanovenie je pritom zaradené v paragrafe, ktorý upravuje podmienky potvrdenia rozsudku súdu prvej inštancie. Z toho možno vyvodiť, že jeho použitie prichádza do úvahy práve pri potvrdení rozsudku súdu prvej inštancie. Z toho zasa ale logicky vyplýva, že sama okolnosť, že súd prvej inštancie sa vo svojom rozsudku s určitým podstatným argumentom nevyrovnal, neprekáža potvrdeniu tohto rozsudku, teda nie je bez ďalšieho dôvodom porušenia práva strany na spravodlivé súdne konanie v zmysle § 389 ods. 1 C. s. p. V takom prípade musí toto pochybenie napraviť odvolací súd tým, že sa sám s týmto podstatným argumentom vyrovná.“*

19.4 V bode 13 odvolací súd k tvrdeniu sťažovateľa, že *„nebol v zmluvnom vzťahu so žalobkyňou (pokiaľ ju možno považovať za námietku skutkovú)“*, uviedol, že táto námietka *„je celkom jasne vyvrátená obsahom kúpnych zmlúv z 2. októbra 2012 (č. 1. 145) a z 11. decembra 2012 (č. 1. 25), ktoré sú podpísané zástupcom žalobkyne a sťažovateľom žalovaným osobne“*.

19.5 V bode 14 sa odvolací súd súčasne nestotožnil s námietkou sťažovateľa, že kúpna zmluva z 11. decembra 2012 je neplatná pre nevážnosť vôle. Poukázal na to, že „z § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka vyplýva, že právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, inak je neplatný. Definičným znakom právneho úkonu podľa § 34 Obč. zák. je okrem prejavu vôle, teda psychický vzťah konajúceho človeka k zamýšľaného následku...

... Nevážnosť právneho úkonu predpokladá, že je z okolností zrejmé, že konajúci subjekt nechcel svojím prejavom vôle spôsobiť právne účinky...

Osobitne vo vzťahu k podpisu pripravenej písomnej zmluvy judikatúra uzavrela, že konajúca osoba je povinná venovať náležitú pozornosť obsahu listiny, ktorú podpisuje, a nemôže sa následne dovolávať toho, že listina ním podpísaná nevyjadruje jeho vôľu, ak tejto listine nevenoval pozornosť (rozsudok NS SR sp. zn. 3 Cdo 179/2011). Ako už bolo uvedené, dôkazné bremeno ohľadom nevážnosti vôle zaťažuje toho, kto sa konania bez vážnosti dovoláva (porov. cit. rozhodnutia 1 Cdo 33/2008 a 3 Cdo 144/2010).“.

19.6 Z bodu 16 napadnutého rozsudku tiež vyplýva, že sťažovateľ „počas konania nenavrhol žiadne konkrétne dokazovanie na konkrétne okolnosti, z ktorých by malo vyplývať, že žalobkyňa mohla považovať jeho vôľu za nevážnu. Takým dôvodom podľa odvolacieho súdu v žiadnom prípade nemôže byť to, že žalovaný voči žalobkyni prejavil, že chce financovať nadobudnutie zdravotníckych prístrojov cez leasing...“.

19.7 Následne krajský súd konštatoval v bode 17, že „strany uzavreli 2. októbra 2012 prvú kúpnu zmluvu, ktorou sa žalobkyňa zaviazala dodať žalovanému určitú zdravotnícku techniku s tým, že kúpna cena bude platená bankovým prevodom. Je zrejmé, že práve na základe tejto kúpnej zmluvy začala žalobkyňa konať a už 11. decembra 2012 dodala žalovanému celkovo 4 ks techniky (1 ks digitálny farebný ultrazvuk DC7, 1 ks 4D sonda k DC7, 1 ks digitálna konvexná sonda DC a 1 ks tlačiareň video P-93). V ten istý deň, teda deň, kedy už boli tieto prístroje žalovanému dodané, bola podpísaná nová kúpna zmluva, ktorou sa pôvodná zmluva zmenila tak, že predmetom kúpy budú len tieto štyri kusy techniky za cenu 27.300 €, a tiež tak, že moja cena bude zaplatená

cez leasing. Žalovaný pritom nedokázal, že by už v tento deň bola uzavretá leasingová zmluva. Z uvedeného je ale zrejmé, že predmet kúpy bol dodaný priamo žalovanému (nie leasingovej spoločnosti) v čase, kedy vôbec nebolo zrejmé, aká leasingová zmluva bude uzavretá (s akým obsahom) a kedy. Za daných okolností tak podľa odvolacieho súdu žalobkyňa nemohla vychádzať z toho, že žalovaný svoj súhlas s kúpnu zmluvou nemyslí vážne, pretože všetky vonkajšie znaky svedčili v prospech toho, že žalovaný skutočne kupuje tieto prístroje pre seba a kúpnu cenu len „bude financovať“ cez leasing. Samotná leasingová zmluva potom bola podpísaná až následne 21. decembra 2012, teda o 10 dní po podpísaní kúpnej zmluvy medzi žalobkyňou a žalovaným a dodaní objednanej techniky žalovanému, čo ale nemôže spôsobiť spätne nevážnosť kúpnej zmluvy uzavretej predtým.“.

19.8 Ďalšie relevantné závery odvolací súd uviedol aj v bodoch 18 až 22, z ktorých ústavný súd napriek tomu, že tieto úvahy sťažovateľ dobre pozná, vyberá:

„žalovaný a [REDAKOVANÉ] 21. decembra 2012 podpísali viacero zmlúv a listín, medzi nimi aj kúpnu zmluvu medzi žalobkyňou a [REDAKOVANÉ], a.s. Na rozdiel od názoru žalovaného je podľa odvolacieho súdu skôr sporná povaha tejto kúpnej zmluvy, keďže žalobkyňa v danom čase predávala [REDAKOVANÉ] tovar, ktorý už predtým predala žalovanému. Odvolaciemu súdu však neušlo, že v kúpnej zmluve medzi žalobkyňou a žalovaným bolo z 11.12.2012 dohodnuté, že „vlastnícke právo k všetkým predmetom plnenia prejde na kupujúceho okamžikom úplnej úhrady dohodnutej kúpnej ceny“. Táto tzv. výhrada vlastníctva v zmysle § 445 Obch. zák. znamenala, že žalovaný sa mal stať vlastníkom veci až úplným zaplatením kúpnej ceny za dodané zdravotnícke prístroje, k čomu však k 21. decembru 2012 nesporne nedošlo. K tomuto dátumu bola tak žalobkyňa naďalej vlastníčkou všetkých dodaných prístrojov, a tak bola oprávnená previesť toto vlastníctvo na leasingového prenajímateľa, ktorý sa zasa v leasingovej zmluve voči žalovanému zaviazal previesť ho na neho po dopltení leasingových splátok. Súčasne bol 11. decembra 2012 podpísaný aj trojstranný preberací protokol medzi žalobkyňou, [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a žalovaným, z ktorého vyplýva, že okamihom jeho podpisu sa [REDAKOVANÉ] stala

vlastníčkou tých predmetov, ktoré sú v ňom označené, teda len ultrazvuku, konvexnej sondy a tlačiarne. Naopak, z jeho obsahu (a rovnako obsahu kúpnej zmluvy a leasingovej zmluvy) je zrejmé, že leasingová spoločnosť nekupovala od žalobkyne a nedala žalovanému do užívania 4D sondu, keďže tá v danom okamihu bola vadná a jej náhrada ešte nebola žalobkyňou dodaná...

... podstatným dôsledkom však je, že [REDACTED], týmto spôsobom uhradila namiesto žalovaného časť kúpnej ceny za zdravotnícke prístroje, ktoré mu dodala žalobkyňa. v sume 22.300 €. V tomto rozsahu tak záväzok žalovaného zanikol plnením tejto leasingovej spoločnosti. Žalovaný však na základe kúpnej zmluvy z 11. decembra 2012 nemal žalobkyňi zaplatiť kúpnu cenu 22.300 €, ale 27.300 €. Ak teda žalovaný zabezpečil financovanie kúpnej ceny cez leasing do výšky 22.300 €, zvyšných 5.000 € týmto spôsobom nezabezpečil. Nezaplatenie tejto sumy z jeho strany sa mohlo v zmysle § 439 ods. 4 Obch. zák. považovať za oprávnené do času, kedy mu žalobkyňa dodala novú 4D sondu bez väd, teda než odstránila vady tovaru v súlade s jeho voľbou podľa § 436 ods. 1 písm. a) Obch. zák. Podľa zisteného skutkového stavu však žalobkyňa riadnu sondu dodala žalovanému o. februára 2013. pričom zo isteného skutkového stavu nevyplýva (a žalovaný ani nedokázal), že by táto sonda naďalej vykazovala ním namietané vady. Najneskôr 6. februára 2013 lak zaniklo právo žalovaného zadržiavať zaplatenie zvyšnej časti kúpnej ceny a mal ju žalobkyňi zaplatiť buď sám alebo prostredníctvom leasingu. Žalovaný však za konania riadne nevysvetlil, prečo nemohol aj zvyšok kúpnej ceny (5.000 €) financovať prostredníctvom leasingu. Len v odpore neurčito uviedol, že by mu nová žiadosť o leasing spôsobila „nemalé ťažkosti bez toho, aby podrobnejšie vysvetlil ich charakter a vplyv na leasingové financovanie.

... Z uvedených dôvodov nie je podstatne ani zisťovanie bezdôvodného obohatenia, keďže medzi žalobkyňou a žalovaným stále existuje platný a nesplnený záväzok žalovaného z kúpnej zmluvy na doplatenie kúpnej ceny. Skúmanie bezdôvodného obohatenia by prichádzalo do úvahy len v prípade, že by táto zmluva niektorým zo zákonom predpokladaných spôsobov zanikla. Takýto zánik však súd prvej inštancie nezistil a ani žalovaný v odvolaní nič v tomto smere nenamietal, v dôsledku čoho sa ním odvolací súd takisto nemôže zaoberať (§ 380 ods. 1 Obch. zák.).»

20. Vychádzajúc z uvedeného rozsiahleho, ale predovšetkým legitímneho odôvodnenia krajského súdu, ako aj prezentovanej judikatúry, nemožno konštatovať, že by opísanú interpretáciu zistených skutkových okolností a aplikáciu normatívneho textu zákonných ustanovení najmä Obchodného zákonníka krajským súdom v posudzovanom rozhodnutí bolo možné kvalifikovať ako zjavne neodôvodnenú alebo arbitrárnu, ako to uvádza sťažovateľ.

21. Na tomto skutkovom a právnom základe ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa pre namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu odmietol s poukazom na § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

22. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku neprichádzalo už do úvahy rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa vymedzených v petite sťažnosti v bode 5.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. septembra 2020

Luboš Szigeti
predseda senátu